

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **J. P.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Kyselákem, advokátem se sídlem Příbram, Pražská 140, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 1292/25, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2020, č. j. 42 Ad 34/2019-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 10. 2019, č. j. X, zamítla žalovaná námitky žalobce a potvrdila předchozí rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2019, č. j. X. Posledně uvedeným rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovu žádost ze dne 27. 5. 2019 o změnu výše invalidního důchodu poskytovaného pro invaliditu druhého stupně z důvodu zhoršení zdravotního stavu a shledala žalobce invalidním ve druhém stupni s mírou poklesu pracovní schopnosti o 55 %. Rozhodnutí žalované o námitkách napadl žalobce žalobou; rozsudkem ze dne 29. 10. 2020, č. j. 42 Ad 34/2019-35, Krajský soud v Praze žalobě vyhověl, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[2] V napadeném rozsudku krajský soud na základě provedeného dokazování posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí konstatoval, že míra poklesu pracovní schopnosti žalobce činila ke dni vydání napadeného rozhodnutí 70 %, což odpovídá invaliditě třetího stupně podle § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění. Datum vzniku invalidity třetího stupně bylo posudkovou komisí stanoveno na 11. 6. 2019. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalovaná při svém rozhodování vycházela z nesprávně zjištěného skutkového stavu, pokud shledala, že míra poklesu pracovní schopnosti žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí činila pouhých 55 %.

[3] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž se neodvolává na žádný zákonem předpokládaný stížnostní důvod.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že „*napadá rozsudek v té části rozhodnutí, pokud bylo rozhodnuto, že datum vzniku invalidity třetího stupně se stanovuje na 11. 6. 2019*“, neboť má za to, že je invalidní ve třetím stupni již od 20. 5. 2011. Krajský soud správně posoudil, že stěžovateli náleží invalidní důchod třetího stupně, avšak s nesprávným závěrem, že plná invalidita nastala až dnem 11. 6. 2019. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že žalovaná v novém rozhodnutí ze dne 17. 12. 2020 rozhodla v souladu s právním názorem vysloveným v napadeném rozsudku, z procesní opatrnosti proto i proti tomuto rozhodnutí podal námitky.

[5] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost podal účastník, který byl v předcházejícím řízení o žalobě před krajským soudem procesně úspěšný (k jeho žalobě bylo napadené správní rozhodnutí zrušeno), zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou přípustnosti kasační stížnosti.

[6] Podle § 102 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) platí, že *kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak*. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je *kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, nepřipustná*.

[7] Podle ustálené judikatury je citovaná zákonná ustanovení nutno vykládat tak, že kasační stížnost může podat jen ten účastník řízení, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná újma na jeho právech (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012-33; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Konsekventně pak bylo zdejší soudem judikováno, že *[k]asační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012-41, č. 3321/2016 Sb. NSS).

[8] V nyní posuzované věci stěžovatel v žalobě vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím žalované, která jej uznala invalidním ve druhém stupni. Krajský soud žalobě stěžovatele vyhověl a rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Přestože tedy krajský soud stěžovateli vyhověl, podal stěžovatel proti jeho rozsudku kasační stížnost. Jediným nedostatkem, který stěžovatel spatřuje v napadeném rozsudku, je toliko nesprávný závěr, že „*plná invalidita nastala u žalobce až dnem 11. 6. 2019*“; ohledně výroku rozsudku přitom ničeho nenamítá. Stěžovatel tak pomíjí skutečnost, že krajský soud rozhodl zcela v intencích požadavků jeho žaloby, neboť rozhodnutí žalované zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a ohledně dalšího postupu ji zavázal svým právním názorem. Tím tedy

pokračování

umožnil, aby věc byla žalovanou meritorně projednána; to se posléze i stalo, jak plyne z doplnění kasační stížnosti a přiloženého rozhodnutí žalované ze dne 17. 12. 2020.

[9] Lze tedy shrnout, že stěžovatel byl v řízení před krajským soudem procesně zcela úspěšný, přičemž v kasační stížnosti nenamítá, že měl krajský soud výrokem ve věci rozhodnout jinak. Z obsahu kasační stížnosti je totiž zjevné, že stěžovatel pouze polemizuje s částí odůvodnění, která se týká okamžiku vzniku plné invalidity. Podle judikatury kasačního soudu se však cestou kasační stížnosti nelze domoci „*přezkumu právních názorů či dokonce formulací a konkrétních vyjádření uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ačkoli by jejich korekce či změna nemohla žádným způsobem zasáhnout do právního postavení žalobce.*“ Je tomu tak proto, že „*zásah do právní sféry žalobce je zásadně vždy způsoben jen výrokem rozhodnutí.*“ (viz již citované usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu č. j. 5 Afs 91/2012-42). Pro úplnost je vhodné poznamenat, že ke stěžovatelem rozporovanému datu vzniku invalidity třetího stupně se krajský soud nevyslovil v rámci závazného právního názoru (§ 78 odst. 5 s. ř. s.); jím vyslovený závazný právní názor se týká pouze existence třetího stupně invalidity stěžovatele, v závislosti na dokazování zjištěný 70 % pokles jeho pracovní schopnosti (viz odst. 14 odůvodnění napadeného rozsudku). Nejde tedy ani o situaci, na kterou poukazovalo disentanční stanovisko některých členů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 5 Afs 91/2012-42 (jakkoli by ani taková situace nemohla ničeho změnit na závěrech tímto usnesením vyslovených).

[10] S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 2 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., odmítnout bez věcného projednání pro její nepřipustnost.

[11] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a to tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu